

Arrest

nr. 139 379 van 25 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster vraagt voor de vierde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 77 662 van 20 maart 2012 omdat (i) de problemen die zij naar aanleiding van de gedwongen prostitutie in Frankrijk zou hebben gekend, niet kunnen worden onderzocht aangezien haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land van haar nationaliteit, namelijk Nigeria, (ii) de vluchtmotieven gestoeld op het jujuritueel vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag, (iii) verzoekster hoofdzakelijk omwille van

economische redenen haar land van herkomst is ontvlucht, en (iv) het intern vluchtalternatief dat voor een persoon met het profiel van verzoekster een reële mogelijkheid is.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster in haar vierde en huidige asielaanvraag zich ertoe beperkt te volharden in het relaas van haar eerdere aanvragen, zij bijkomende verklaringen aflegt en ter staving daarvan een medisch attest d.d. 14/7/2014 neerlegt en twee medische attesten van dr. Caluwaerts d.d. 27/8/2014 waaruit blijkt dat verzoekster besneden is (type II) en haar dochter niet besneden is.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster deze nieuwe gegevens kadert binnen de problematiek die zij in haar eerdere asielaanvragen naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 77 662 van 20 maart 2012 te tornen. Zo werd omtrent de door verzoekster aangevoerde vrees voor het voodoo-ritueel door de Raad in voormeld arrest reeds het volgende geoordeeld: "Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Wat de vrees voor de voodoo-rituelen betreft, stelt de Raad vooreerst dat verzoekster thans in haar verzoekschrift beweert dat zij dermate gelooft in het ritueel dat zij er zelfs fysieke klachten aan overhoudt, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster lachte toen haar werd gevraagd of ze er geloof aan hechtte (stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/10/2011, p. 5). Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat het ritueel aanleiding is voor een daadwerkelijke vrees. Bovendien speelde dit ritueel zich af tussen verzoekster en K. (Ibid.), waardoor het een gemeenrechtelijk probleem is dat bezwaarlijk als vervolging kan worden aanzien. Het ritueel behoort tot het domein van het bijgeloof dat geen objectieve grond heeft. De internetartikels die verzoekster aanbrengt (Verzoekschrift, bijlage 4) zijn niet van aard om aan te tonen dat deze rituelen kunnen worden opgevat als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster tevens om hoofdzakelijk economische redenen haar land van herkomst is ontvlucht (stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/10/2011, p. 3), zoals ook in de bestreden beslissing wordt bevestigd en door verzoekster niet wordt ontkracht. In zoverre de vluchtmotieven gestoeld zijn op het jujurituël, zijn ze vreemd aan het Vluchtelingenverdrag."

3.3. Wat betreft de aangevoerde problemen met K., de mensensmokkelaar, stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat hoewel de commissaris-generaal oordeelt dat zij zich kan wenden tot NAPTIP, er toch geen garantie op bescherming bestaat omdat het beschermingsprogramma nog niet werd opgestart. Zij verwijst hiertoe naar het Nederlands algemeen ambtsbericht betreffende Nigeria van 2012.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster hierbij volledig voorbij gaat aan wat de commissaris-generaal in hoofdzaak omtrent de aangevoerde problemen met K. heeft geoordeeld, met name dat verzoeksters kennis betreffende K. en haar entourage erg beperkt is en dat zij geenszins weet te overtuigen dat zij werkelijk nog iets te vrezen zou hebben van K. of haar entourage die haar in 2010 vanuit Nigeria naar Europa bracht. Voorts stelt de Raad vast dat de informatie waarnaar verzoekster verwijst dateert van 2012 en aldus niet bij machte is de informatie daterende van 2013 waarop de commissaris-generaal zich in zijn beslissing stoelt en waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer naar Nigeria beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de smokkelaar en haar connecties betreft, te ontkrachten.

3.4. Wat betreft de door verzoekster geopperde vrees voor besnijdenis van haar dochter in het geval zij naar Nigeria zou terugkeren, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht en op omstandige wijze heeft gemotiveerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze vrees gegrond is en dat zij dit niet zou kunnen verhinderen, temeer uit haar verklaringen blijkt dat zij, als haar moeder en tevens een zelfstandige vrouw met een zekere scholingsgraad, tegen 'Female Genital Mutilation' (verder FGM) is en uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat FGM in Nigeria in de loop der jaren veel minder voorkomt en FGM in Edo-state, vanwaar verzoekster afkomstig is, bovendien sinds enkele jaren wettelijk verboden is. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Inzoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het recentere COI Rapport d.d. 14 juni 2013, boven het Nederlands algemeen ambtsbericht betreffende Nigeria daterende van 2012. Verzoekster toont dan ook niet aan dat het feit dat zij zelf ook besneden werd, een aanwijzing is dat ook haar dochter dezelfde praktijk zou moeten ondergaan.

3.5. De documenten die verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag voorlegt, brengen evenmin nieuwe elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voormeld arrest. De twee medische attesten van dr. Caluwaerts d.d. 27/8/2014 tonen aan dat verzoekster besneden is (type II) en haar dochter niet, doch deze elementen worden in casu niet betwist. Het medisch attest d.d. 14/7/2014 toont aan dat verzoekster klachten vertoont van slapeloosheid, angsten en depressie, doch deze bieden geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De bundel documenten die de advocaat van verzoekster, meester Van Dorsselaer, heeft bijgebracht van de UN en het UNHCR betreffende FGM, de politiediensten in Nigeria en het feit dat mensen uit het noordoosten van Nigeria zich niet alleen binnen de grenzen van Nigeria hervestigen, maar ook in de buurlanden, betreffen enkel de algemene situatie en tonen haar persoonlijke problemen niet aan.

Betreffende de verklaring van meester Van Dorsselaer dat verzoekster christen is en er problemen zijn met 'terroristische groepen' in het noorden van Nigeria, kan dienstig verwezen worden naar wat hieromtrent in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt: "Betreffende de verklaring van meester Van Dorsselaer, dat u christen bent en er problemen zijn met 'terroristische groepen' in het noorden van Nigeria, dient te worden opgemerkt dat – hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Boko Haram vanaf 2009 regelmatig aanslagen op christelijke en westerse doelwitten uitvoerde in Nigeria - evenzeer blijkt dat de federale Nigeriaanse overheid – aanvankelijk in de gedaante van president Umaru Musa Yar'Adua (moslim) en na diens dood in de gedaante van Goodluck Jonathan (christen) - wel degelijk maatregelen nam en neemt tegen het geweld vanwege Boko Haram en dat de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er worden regelmatig leden van Boko Haram opgepakt en opgesloten en de federale overheid probeerde in 2012 ook onderhandelingen op te starten met de leiders van Boko Haram.

Hieruit blijkt eveneens duidelijk dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen werd het zuiden van Nigeria, waar u, die van Benin City afkomstig is, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Uit dit alles blijkt dat er in elk geval geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de beweging van Boko Haram op het hele Nigeriaanse grondgebied en dat bovendien de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er kan evenmin worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is." De Raad stelt vast dat verzoekster hier in haar verzoekschrift niet op in gaat waardoor de desbetreffende motivering weerhouden blijft, dewelke de Raad beaamt en tot de zijne maakt.

4. In zoverre verzoekster artikel van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad er op dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een

inbreuk uit te maken op voornoemd artikelen (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke vermits zij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.

5. De vierde asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Waar verzoekster aangeeft te vrezen naar de uitbraak van het Ebola-virus in Nigeria, verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet dat als volgt bepaalt:

“Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”

Het Ebola-virus gaat niet uit van, noch wordt het veroorzaakt door een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus/het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)).

6. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

7. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nigeria.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 januari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij een gegronde vrees heeft omwille van de mogelijke besnijdenis van haar dochtertje. Zij argumenteert dat uit de rapporten toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat besnijdenis verboden is in Nigeria, maar dat evenzeer blijkt dat er geen of zoveel als geen gevallen van vervolging zijn, laat staan dat er veroordelingen zijn voor het uitvoeren van een besnijdenis. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij behoort tot een risicocategorie omdat zij besneden is.

Betreffende verzoekende partij haar betoog een gegronde vrees te hebben omwille van de mogelijke besnijdenis van haar dochtertje, en haar stelling dat uit de rapporten toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat besnijdenis verboden is in Nigeria, maar dat evenzeer blijkt dat er geen of zoveel als geen gevallen van vervolging zijn, laat staan dat er veroordelingen zijn voor het uitvoeren van een besnijdenis, wijst de Raad er enerzijds op dat verzoekende partij niet verder komt dan blote beweringen en zij anderzijds de grond in de beschikking niet weerlegt: *“Wat betreft de door verzoekster geopperde vrees voor besnijdenis van haar dochter in het geval zij naar Nigeria zou terugkeren, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht en op omstandige wijze heeft gemotiveerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze vrees gegrond is en dat zij dit niet zou kunnen verhinderen, temeer uit haar verklaringen blijkt dat zij, als haar moeder en tevens een zelfstandige vrouw met een zekere scholingsgraad, tegen ‘Female Genital Mutilation’ (verder FGM) is en uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat FGM in Nigeria in de loop der jaren veel minder voorkomt en FGM in Edo-state, vanwaar verzoekster afkomstig is, bovendien sinds enkele jaren wettelijk verboden is. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Inzoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het recentere COI Rapport d.d. 14 juni 2013, boven het Nederlands algemeen ambtsbericht betreffende Nigeria daterende van 2012. Verzoekster toont dan ook niet aan dat het feit dat zij zelf ook besneden werd, een aanwijzing is dat ook haar dochter dezelfde praktijk zou moeten ondergaan.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling.

Met haar algemene stelling dat zij tot een risicocategorie behoort omdat zij besneden is, toont verzoekende partij niet aan dat zij in haar land van herkomst opnieuw het risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangezien de praktijk in haar land en inzonderheid in haar provincie verboden is, zoals blijkt uit het administratief dossier.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nigeria.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS